

Odperto pismice na gospoda fajmoštra na Dobravi.

Vsaciga domorodca, ki svojo domovino resnično ljubi, je móglo razveseliti oznanilo, ki so ga gosp. O. od nove šole na Dobravi v 40. listu naših Novic razglasili. To oznanilo je bilo gotovo vesel glas tudi Novicam, ki so se že tolikanj za napravo ljudskih šol po deželi poganjale. Vaša šola, častitljivi gospod! zares očitno kaže, koliko združene moči zamorejo, če jih pravi kersanski duh vladuje! Bog daj, de bi po Slovenskim veliko tacih farmanov bilo, kakor so Dobrovčanje; Bog pa tudi daj, de bi Njih in Njih gosp. kaplana velike hvale vredno, nevtrudljivo prizadevanje tudi drugej serca h enakim delu vnelo! Vse govorjenje šolskih nasprotnikov je prazno; današni dan brez šol ne moremo nikakor več biti. Jez imam vsak dan s kmeti opraviti in vsak dan slišim tega in uniga reči: „oh! de bi le nemalo brati in pisati znal!“ Natoroznanci pravijo, de se svet vertí, in gotovo je, kar nam pripovedujejo. Zdej smo na tisto mesto prišli, kjer brez šolskiga podučjenja, naj bo kmet ali rokodelce, izhajati ne more. Današni čas mora vsak človek znati dobro rajtati, de se ne zarajta; — današni čas ni zadosti, de zna kmet češnje in grojzdje brati, on mora znati tudi bukve in pisma brati; — današni čas ni zadosti, de hišna gospodinja pisan modere nosi, ona mora tudi sama pisati znati.

Blagor tedej fantičam in deklicam Dobrovske fare, de jim je zarja podučjenja zasijala, in de jim je priložnost dana, naučiti se, kar jim bo za vse življenje koristno! — Práv serčno pa me je tudi razveselilo očitno pohvaljenje pridnih šolarjev in šolarc, katero nam je porok, de se bojo tudi prihodnjič velike dobrote hvaležni skazovali, katero so jim Oni z združeno pomočjo umnih farmanov naklonili. To svoje veselje tudi, nekoliko v djanji pokazati, tukaj očitno obljubim, Njim, častiti gospod fajmošter, na koncu tega noviga šolskiga leta za nar pridniši učence obojiga spola tri práv lepe šolske darila (premijske) poslati, in sicer tacih, de lepših v nobeni mestni šoli dobiti ni. Te darila bojo slovenske bukve, polne koristnih podukov in pa tudi práv ličniga zvezka. Samo to, visoko častitljivi gospod fajmošter! Jih prosim, de mi bojo po vredništvu Novic naznanje dali, kdaj bo treba, obljubljene darila na Dobravo poslati. Častito vredništvo, ki me dobro pozná, pa prosim, de naj bo porok moje obljube. *) — Bog Jim daj ljubo zdravje, visoko spoštovani gosp. fajmošter! J. P.

Domača povest.

V 40. listu smo popisali veselo prigodbo veličastniga posvečenja novih bander domorodniga regimenta v Ljubljani; danes prinesemo našim bravam iz nemškiga prestavljeni prelepi nagovor, s katerim so Njih Prevzvišenost, milostljivi Ljubljanski škof in knez Anton Alojzi 24. dan Kimovca tega leta posvečene tri nove bandera domorodniga c. k. sedemnajstiga pešniga regimenta kneza Hohenlohe-Langenburškiga vodju in višim oficirjem izročili. Takóle se glasi:

Visoko častiti glavni in viši oficirji!

Sedaj ko Vi, visoko časteni Gospodje! te nove likar od mene blagoslovljene bandera sprejeti mislite, pogledujete, gotovo ne brez ginjeniga serca, gotovo ne brez plemenite povzdige, na svoje stare bandera nazaj, ktere, v marsikterim slavnim boji zlo poškodovane, danes z novimi nadomestene biti imajo.

*) Že velja! Gospoda J. P. dobro poznamo in vemo, de je mož beseda. Vredništvo.

Težka, gotovo, visoko častiti Gospodje! Vam bo ločitev od starih bander, pod katerim so Vaši predniki in tudi marsikteri izmed Vas težavne prizadeve, velike nevarnosti in ojstre skušnje prestali, ko so se bojevali v slavo avstrijskiga vojništva, od ktere bodo zgodovinske bukve še v poznih letih pričevale.

Kolikanj težje pa se Vi od starih bander ločite, ktere so tolikrat priče bile pogumne serčnosti tega regimenta, priče goreče ljubezni in zvestobe, s katero je on vseskozi Cesarju in svoji domovini vdan bil, in s katero je v vsih zadevah prisego zvesto deržal, ki jo je tem banderam prisegel; kolikanj težje — pravim — se Vi danes od svojih starih bander ločite, tolikanj bolj raste naša svest, tolikanj terdniši prihaja zaupanje cele dežele, de bo domorodni regiment tudi pod temi novimi banderi svoje sloveče ime skozi in skozi ohranil.

Že 28 let nabira ta regiment svoje vojake iz domačiga čverstiga rodú, ki sicer ni premožen, pa zadovoljen, delaven, poln ljubezni do svojiga Vladnika, in za pobožnost vés vnet. Vojaki iz taciga rodú odbrani, — nasledniki taciga ljudstva, ki se je že v starih časih zlo in goreče za premago grozovitiga sovražnika kersanstva poganjalo, — možje verh tega berhke in čverste postave in prebrisanih glav, že sami po sebi naše polno zaupanje imajo, katero se še tolikanj bolj vterdi, ko take vojake pod vodstvom plemenitih in vsiga spoštovanja vrednih glavnih in viših oficirjev v eno truplo zedinjene zagledamo, ki je zavoljo junaškiga obnašanja in lepiga zadržanja krog in krog hvaljeno, in ki nam veselo in terdno zaupanje daja, de zamoremo po vsi pravici od tacih vojakov tudi ob hudih časih vojská vsiga pričakovati, kar dolžnost častniga stanú od njih tirja.

To terdno zaupanje, visoko časteni Gospodje! ki ga dežela na Vas stavi, se Vam je práv očitno v tem pokazalo, de je danes veliko ljudstva od bližnih in daljnih krajev polno veselja k veličastnim posvečenju novih bander prikipelo in de so visokorodne gospe z poglavitnim deželskim mestam vred na vsako teh novih bander krasno vezalo pripele — vezalo edinosti in ljubezni med Cesarjem in Njegovimi podložniki!

Milostljivi Cesar Ferdinand Pervi, ki že Sami po Sebi in pa tudi zavoljo Svojih presvitlih prednikov zaslužijo, de Jih iz serca ljubimo, in de smo Jim hvaležni, so Vam te nove bandera poslali. Jez sim jih, v mili prošnji k nebeškemu Očetu, zdej v službo domovine blagoslovil, de bi strah sovražnikom bile, in de bi božja moč navdajala vse, ki pod njimi služijo.

Očitno veselje igra danes v očeh vsih tukej zbranih vojakov, in njih ponosno deržanje nam je porok, de so visoki pomen tega obhajanja spoznali, in de, si popolnoma svesti svojih dolžnost, hrepenijo nove bandera sprejeti, k njim prisego ponoviti, in z veseljem in serčnostjo slednimu povelju naprot hiteti, kteriga jim bodo dali naš milostljivi in pravični Cesar.

Vzemite tedej visoko častiti Vodja! novo-blagoslovljene bandera v Svojo in celiga regimenta skerbljivo varstvo. Regiment bo k njim prisegel. V pričo vsigapričijočiga Bogá, kterimu so skrivnosti sledniga serca očitne in pred kterim človek nobene misli in nobeniga občutka skriti ne more — v pričo nar svetejiga in pravičnišiga Bogá, ki ljubi odkritoserčno poštenost, in pravedno spolnjenje dolžnost brez plačila ne pustí, boste Vi in z Vami cel regiment očitno prisegli, stanovitno in natanjko vse dolžnosti spolnovati, ktere Vam Vaš težki, pa imenitni poklic velevala.

Danes je prisega še le namemba, še le sklep; pa bi vtegnil čas priti, ko se bo mogel sklep v djanji pokazati. Ko bi tedej taki časi prišli, ki bi našiga milostljiviga Cesarja primorali, bandera Svoje vojne v vojsko peljati, bo treba za pravico in resnico se bojevati; zakaj le za pravico in resnico se avstrijski Cesarji v vojsko